

”Opettajien ja kollegoiden esikuvalla ja asenteella on suuri merkitys kasvavalle lääkärille”

Miksi sinusta tuli lääkäri? Koin ammatin mielenkiintoiseksi ja monipuoliseksi, ehkä mukana oli annos auttamisenhaluakin. Ajan myötä päämääräni vain vahvistui enkä ole myöhemmin kertaakaan katunut valintaani. Nykyisessä toimessani yliopisto-opettajana pääsen toteuttamaan myös varhaista haavettani opettajan ammatista.

Kuka oli paras tai mieleenpainuvuin opettajasi? Opiskellessani lääketiedettä Bernin yliopistossa Sveitsissä mieleeni painuivat erityisesti lastentautiopin professorin Ettore Rossin opiskelijoita innostavat luennot. Hän osasi esityksissään hyvin yhdistää faktatietouden kliiniseen todellisuuteen potilastapausten avulla. Myös professori Kauko Kouvalaisen koko henkilökuntaa arvostava asenne ja perhekeskeinen lähestymistapa lapsia hoidettaessa tekivät lähtemättömän vaikutuksen nuoreen apulaislääkäriin.

Miten lääkäriksi kasvamista voidaan tukea? Näen tärkeäksi, että lääkärin ammatin monivaihteisuudesta keskustellaan opiskelijoiden kanssa koulutuksen alusta alkaen. Omassa tiedekunnassamme olemme rakentaneet lääkäriksi kasvamisen opintopolun, jossa ensimmäisestä syksystä lähtien käsitellään etiikkaa, vuorovaikutusta, sairauden ja kuoleman kohtaamista ym. Tätä toimintaa tukevat kattava opettajatuutorointi ja portfolioyöskentely. Lisäksi opettajien ja muiden kollegoiden esikuvalla ja asenteella on suuri merkitys kasvavalle lääkärille.

Mitkä ovat lääkärikoulutuksen suurimmat haasteet? Nykyisin

LKT, professori **Pekka Kääpä** Turun yliopiston lääketieteellisen koulutuksen tutkimus- ja kehittämissyksiköstä (TUT-KE) ja lastentautiopin klinikalta on valittu vuoden kouluttajaksi 2010. Duodecim-seuran joka kolmas vuosi jakaman palkinnon suuruus on 10 000 euroa.

opinto-ohjelmat ovat niin täysiä, että opiskelijoilla on täysi työ selvittää kaikista vaatimuksista tentteineen. Ei jää riittävästi aikaa asioiden monipuoliselle pohtimiselle, mietiskelylle, jota kuitenkin kaivattaisiin kokonaisuuksien hahmottamiseksi. Muina haasteina näen mm. opiskelijoiden riittämättömän ohjatun harjoittelun ennen tositoimiin ryhtymistä sekä omasta toiminnasta saatavan palautteen puutteellisuuden.

Säilyvätkö pääsykokeet lääketieteellisissä tiedekunnissa? Luulen niin. Toisaalta toivoisin niitä kehitettävän siten, että lääkärin ammattiin sopivimmat ihmiset saataisiin tiedekuntiin. Soveltuvuustestit voisivat olla paikallaan.

Hyötyisikö lääkärikoulutus monitieteellisestä opetuksesta? Olen täysin vakuuttunut, että eläkkeeseen ja voidakseen hyvin muuttuvassa yhteiskunnassa lääketiede, lääkärikoulutus ja kasvava lääkäri tarvitsevat laajaa näkökulmaa ja monipuolista ja monitasoista asioiden pohdintaa. Silloin tarvitaan yhteistyötä muiden tieteiden kanssa.

Mitä potilasta et unohda koskaan? Runsaat 20 vuotta sitten meillä oli Pohjois-Karjalan kes-

kussairaalassa hoidossa täysi-aikaisena syntynyt, mutta erittäin vaikeasti sairas romanilapsi. Romanikulttuurissa lapsen sairaus on erityisen vaikea asia, ja tilanne johti lopulta hoitohenkilökunnan syytelyihin. Ajoittain uhkaavaksikin koettu vaihe päättyi lopulta lapsen menehtymiseen, jonka äiti oli kuitenkin hyväksynyt väistämättömänä. Lopullisen sovinnon ja yhteisymmärryksen eleenä perhe kutsui henkilökuntaa mukaan lapsen hautajaisiin ja piti hoito-osastoon myöhemminkin yhteyttä. Tapaus havainnollisti minulle kulttuurien välisen vuoropuhelun ja ymmärryksen keskeisen tärkeän merkityksen terveydenhuollossa.

Miten rentoudut? Lähinnä lukien ja musiikkia kuunnellen. Musiikkimakuni on laaja, mutta jazz on tällä hetkellä lempimusiikkiani. Uutena intohimona minulla ovat elokuvat, 1910–20-luvun mykistä saksalaisfilmeistä ranskalaiseen 1960-luvun uuteen aaltoon ja Kaurismäen veljesten filmeihin, sekä tietysti huippuna tuo pieni silmälasipäinen juutalaisneurottikko Woody Allen. Uusin kiinnostuksen kohde ovat kiinalaiset filmit, Wong Kar-Wai keskeisimpänä.

LEENA KOULU ja TOIMITUS 1095